

Rapport från JVM 2019 i Suva Fiji.

Om Du står på Arlanda och bestämmer Dig för att åka så långt bort som möjligt, till andra sidan jorden, då hamnar Du på Fijiöarna. För första gången arrangerades ett JVM i tyngdlyftning i Oceanen, närmare bestämt i Suva, Fijis huvudstad. Arrangeras ett mästerskap så långt bort för alla, får vi också ett minskat deltagarantal. Cirka 140 lyftare från 41 nationer kom. Fyra till fem klasser första dagarna, men endast två grupper de tre sista pga. färre anmälningar än förväntat. Jag blev tilldelad rollen som domare och ingick bland tre andra i grupp två. Vi var endast tre domargrupper vilket innebar att vi hade minst ett uppdrag om dagen, ibland två förutom finaldagen då vår grupp var lediga. The Technical officials kom från 31 länder.

Precis som på EM fick vi Startboken i mobilen. Problemet var att internet på ön inte var den bästa, så några av oss begärde att även få den i pappersform. Vi hade mötet/ technical officials i sporthallen som låg 20 minuters bussresa från hotellet. Mötet var en informationsgenomgång utan frågor. Vi gick inte igenom hallen och kollade hur det var upplagt. IWF sköter allt i förväg och synpunkter verkade inte höra hem här. Nästan alla funktionärer bodde på samma hotell. Lyftarna var utspridda på ett tiotal hotell. Troligtvis för att hotellen inte var så stora så att vi kunde vara på samma ställe. Vårt hotell var mer som ett apartment. Vi delade rum med en kollega, vi hade ett eget kök och det fanns ingen restaurangdel utan vi fick en ersättning första dagen för att kunna arrangera alla våra egna middagar. Luncherna kunde intas i sporthallen. Detta innebar att det fanns ingen naturlig samlingspunkt där vi kunde träffa varandra och komma överens om diverse utflykter och middagar tillsammans. Vi fick lösa detta på ett annat sätt, dock var samvaron och gemenskapen stor. Två kvällar hade vi en knytismiddag på ett av våra rum där vi var 15 officials som hade det mycket trevligt.

Vi hade två jurygrupper. Milan Mihajlovic, Serbien var jurypresident i den ena gruppen och Sirilak Thatman från Thailand i den andra. Tillsammans ändrade dem åtta domslut. Vid två tillfällen blev det jurystop men ingen ändring skedde. Generellt frågar juryn inte om domarnas beslut utan går direkt till bildskärmen. När ett jurystop sker har juryn tillgång till ett datasystem där lyftet kan kontrolleras minutiöst. Bildruta för ruta, inzoomning mm. Jag fick tillfälle att sitta bredvid den ansvariga vid en klass och få en personlig genomgång av systemet. Min bedömning är dock att den egna känslan fortfarande är viktigast. Är det ett godkänt lyft eller inte?

Vid fem tillfällen användes Challengekortet dvs. lyftarens rätt till att ompröva domarnas bedömning. Vid ett tillfälle ändrades lyftet till lyftarens fördel. Min uppfattning var att standarden på domarna var mycket hög, vi letade inte fel, det var inte ojämna bedömningar. I normala fall brukar jag på ett EM döma omkring 400 till 500 lyft, nu blev det 240 domslut. Av dessa hade jag tre fel, beslut som skiljde sig från juryn och de övriga domarna, dvs. 98,75 % rätt. En hög siffra. Så jag var mer än nöjd med min insats.

Arrangemanget höll en hög klass. Dock lite spartanskt och enkelt för att ändå vara på ett Världsmästerskap. Vi blev väl omhändertagna av volontärerna.

När det gällde klädkoden så skall jag lägga ner diskussionen om hur vi skall se ut. Det är fortfarande en salig blandning av mörkblåa kostymer. Tidigare har vi i Europa haft två olika kostymer/uniformer. Nu är det snart bara jag och Milan som har rätt klädsel...

Chief marshal höll högsta klassen, då fyra mycket erfarna CM fanns på plats. Bl.a. Joseph Triolo från USA, som jag träffade första gången vid Universiaden i Taiwan 2017. Några diskussioner uppstod under veckan, men CM var säkra så inga störningar skedde.

Data och domarsystemet som IWF använder fungerade utmärkt, inga som helst störningar, som vanligtvis händer hos oss och i Europa.

Speakern, ett proffs från Kanada. Han har speakat två OS i rad och räknar med att fortsätta även till Tokyo.

Secretariatet, mycket bra, två tävlingssekreterare. Alexandr Kishkin från Ryssland, President i ryska förbundet och Zhukra Abdullaeva från Uzbekistan. Det som hände vid våra invägningar var att alla inte kunde reglerna för hur det går till där inne. Dessutom är det fortfarande alldeles för många som inte kan engelska, vilket innebär att vi inte kan kommunicera med varandra.

Tidtagarna, från hemnationen Fiji, få misstag.

Domare var aktiva i alla grupper, de var mycket uppmärksammade bl.a. vid felklovningar och också behjälpliga åt juryn.

Tekniska kontrollanterna, fyra stycken, var mycket ojämna. För mycket folk i uppvärmningslokalen, för lite ögonkontakt med Juryn. Fel lyftare på podiet, coacherna kom och gick runt tävlingsflaket.

Doctors on duty, var fyra personer. Bl.a. Zurab Kakhabrishvili från Georgien samt tre till som ofta finns med vid IWF arrangemang.

Dopingpatrullen var från Australien och de hade en enhetlig klädsel, det som jag efterfrågade efter EM i Batumi i våras. En klädkod med ett tryck på tröjan där det står vad de gör, alla vet vilka de är och vem som springer omkring i uppvärmningslokalen.

Mitt i veckan hade vi ett halfwaymeeting/möte. Där redovisade de båda jurypresidenterna vad de ansåg varit bra och vad vi bör tänka på framöver i tävlingen. Lite för snäll kritik var min bedömning.

Sammantaget blev tävlingen lyckad. Ett godkänt arrangemang. För lite publik speciellt på kvällarna. På dagarna var elever från Suvas skolor inbjudna. Några nya junior- och ungdomsvärlds rekord eftersom det var nya viktklasser. När jag var ledig försökte jag med darriga händer och en äldre mobil samt dåligt internet livefilma de nordiska lyftarna och den nya världsstjärnan från Iran, blott 15 år, Alireza Yousefi som ryckte 171 kg och stötte 225 kg i + 109 klassen. Filmerna lades in på "svensk tyngdlyftning" på Facebook.

Hälsningar

Thomas Norlander